

Ақийда дарслари (153-дарс). Дўзахга кирмай қолиш амал туфайлидир

АҚИДА
153-ДАРС

ШАЙХ МУҲАММАД СОДИҚ МУҲАММАД ЮСУФ РОҲИМАҲУЛЛОҲНИНГ
«АҚОИД ИЛМИ ВА УНГА БОҒЛИҚ МАСАЛАЛАР» ВА «СУННИЙ АҚИДАЛАР»
КИТОБЛАРИ АСОСИДА БЕРИБ БОРИЛАДИ.
МАВЗУЛАРНИНГ ТҮЛИҚ МАТНИ БИЛАН ТАНИШИШ УЧУН
КИТОБНИНГ ҲАҚИДА МУРОЖААТ ЭТИШ ТАВСИЯ ЭТИЛАДИ.

17:00 / 11.10.2021 3243

Баъзи мўмин бандалардан дўзахга мубтало қиладиган амаллар содир бўлса-ю, у кейин бошқа керакли амалларни қилса, дўзахга кирмай қолиши мумкин. Маълум гуноҳларни қилган одамнинг дўзахга кирмай қолишига сабаб бўладиган амалларни уламоларимиз учга бўлганлар.

1. Тавба.

Аллоҳ таоло Зумар сурасида:

نَّالِ لَوْلَا اِنَّ مَّا كُنْتُمْ اَوْفَرَسًا نِي دَابِعِ اِي لُق
مِي حَرَلَا رُوْفَعَلَا وَهُ اَعِي مَجَب وَنُذَلَا رَفَعِي هَلَلَا

اَل مَّثُ بَادَعَلَا مُكَيْتِ اِي نَا لَبَق نَم هَل اَوْمَلَسَاوُ مُكَبَّرِ اِل اُوْبِي نَاو
نَوْرَصْنُت

«(Менинг номимдан) айт: «Эй ўз жонларига жавр қилган бандаларим, Аллоҳнинг раҳматидан ноумид бўлманг! Албатта, Аллоҳ барча гуноҳларни мағфират этар. Албатта, Унинг Ўзи ўта мағфиратлидир, ўта раҳмлидир. Сизга азоб келишидан олдин Роббингизга қайтинг ва Унга мусулмон бўлинг. Сўнгра сизга ёрдам берилмас», деган (53-54-оятлар).

Аллоҳ таоло Марям сурасида:

فَوَسَّفَتَاوَهُشَلَا اُوْعَبَّتَاوَاةَالصَّلَا اُوْعَاَصْرًا فُلَخْمُوْدَعَبْنَمَفَلَخَف
اِيَعَنَوَقَلِي

نَوْمَلطِيَاوَاةَنَحْلَا نَوْلُخْدِيَاكَللْوُأفَاحلصَلَمَعَوَنَمَاوَبَاتَنَمَالإ
اِيَش

«Бас, уларнинг ортидан бир ўринбосарлар қолдики, улар намозни зое қилиб, шаҳватларга эргашдилар. Бас, тезда ёмонликка йўлиқурлар. Магар ким тавба қилса ва иймон келтириб, амали солиҳ қилса, бас, ана ўшалар жаннатга кирурлар ва ҳеч зулм қилинмаслар», деган (59-60-оятлар).

Аллоҳ таоло Фурқон сурасида:

هُلَلَا مَّحَيَّتَالسَّفَنَلَا نَوْلُتْقَيَاوَاةَالرَّحَاللَا عَمَنَوُعُدَيَاوَاةَالنَّيْدَلَاو
أَمَاتَا قَلِيَاكَلذَلْعَفَيَاوَاةَنَمَوَنُونَزَيَاوَاةَالْوَقَحْلَابَالإ

أَنَاهُمَهَيَفْدُلُخَيَاوَاةَمَايَقَلَامُوَيُبَادَعْلَاهَلْفَعَاَصْرِي

مَهَاتَايَسْهُلَلَا لِدَبِّيَاكَللْوُأفَاحلصَلَمَعَوَنَمَاوَبَاتَنَمَالإ
أَمِيحَّرَارُوْفَعُهُلَلَا نَاكْوَتَانَسَح

«Улар Аллоҳ билан бирга бирор илоҳга илтижо қилмаслар. Аллоҳ (ўлдиришни) ҳаром қилган жонни ноҳақдан ўлдирмаслар. Зино қилмаслар. Ким ана шуни қилса, уқубатга дучор бўлур. Қиёмат куни унинг азоби бир неча баробар кўпайтирилур ва у(азоб)да хор бўлиб, мангу қолур. Магар ким тавба қилса, иймон келтириб, солиҳ амал қилса, бас, Аллоҳ ана ўшаларнинг ёмонликларини яхшиликларга алмаштирур. Аллоҳ ўта мағфиратлидир, ўта раҳмлидир», деган (68-70-оятлар).

2. Яхши амаллар.

Маълум гуноҳларни қилган мўмин одамнинг дўзахга кирмай қолишига сабаб бўладиган амаллар тоифасига ҳасанот – яхши амаллар ҳам киради.

Аллоҳ таоло Худ сурасида:

نُبِهْدِيَاوَاةَالسَّخْلَانِ لِيَلَلَانَّمَا فَلَزَوْرَاهَاللَايَفَرَطَاةَالصَّلَامَقَاو
نِيَاكَلذَللَاكَلذَلذَاتَايَسْهُلَلَا

«Албатта, яхшиликлар ёмонликларни кетказади», деган (114-оят).

Мўмин киши томонидан қилинган ҳар бир яхши иш ёмонликларни кетказади ва ўз эгасининг дўзахга киришдан сақланишига сабаб бўлиши мумкин.

هَلْ لَعَلَّ لِي صِلَهِ لَوْلَا أُسْرَ يَلْ لَاقَ: لَاقُ هُنَّ عُلُ لَوْلَا يَضْرَرُ رِزْدِي بَأَنْ عَنَ قَلَاخًا وَ، اَهُمْ مَتَّعَنَّا لَوْلَا عَيْسِي لَوْلَا عُبَّتْ أَوْ تَنْ كَأَمْ تُحَيِّحَ لَوْلَا قُتَا: مَلَسُو يَذْمُرْتَلْ هَاوَر. «نَسَحَ قُلُحِبَسَانِ لَوْلَا»

Абу Зарр розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам менга:

«Қаерда бўлсанг ҳам, Аллоҳга тақво қил. Ёмонликка яхшилиқни эргаштир. Бу уни ўчиради. Одамларга ҳусни хулқ ила муомала қил», дедилар».

Термизий ривоят қилган.

3. Мусибатлар.

Маълум гуноҳларни қилган мўмин одамнинг дўзахга кирмай қолишига унга бу дунёда етган мусибатлар ҳам сабаб бўлади.

لَاقَ مَلَسُو هَلْ لَعَلَّ لِي صِلَهِ لَوْلَا نَعُ، هُنَّ عُلُ لَوْلَا يَضْرَرُ رِزْدِي بَأَنْ عَنَ أَلَوْ، يَدَا أَلَوْ، نَزَحَ أَلَوْ، مَهْ أَلَوْ، بَصَوَ أَلَوْ، بَصَنَنْ مَلَسُ مَلَا بِي صِي أَمَّ «نَاخِي شِلْ هَاوَر. «هَأَيَّاطُحْ نَمَ أَوْبُ هَلْ لَوْلَا رَفَكَ أَلَا أُهُكَ أَشِي رَةَ كُؤَشِلْ لَى تَحَّ مَغ»

Абу Ҳурайра розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам:

«Мусулмонга қай бир мусибат: ҳорғинликми, беморликми, ташвишми, маҳзунликми, озорми, ғам-ғуссами, ҳаттоки, тикан киришими, етадиган бўлса, албатта, Аллоҳ улар ила унинг хатоларини каффорат қилур», дедилар».

Икки шайх ривоят қилганлар.

نَمَ أَمَّ «لَاقَ هَلْ لَوْلَا أُسْرَ يَلْ لَاقُ هُنَّ عُلُ لَوْلَا يَضْرَرُ هَلْ لَوْلَا دَبَّ عَنَ أَمَّ كَوْتِ أَيَّيَسِ أَوْبُ هَلْ لَوْلَا رَفَكَ أَلَا أَهُقُؤَفَ أَمَفُ رَةَ كُؤَشِ يَدَا هُبَّ بِي صِي مَلَسُ مَنَّاخِي شِلْ هَاوَر. «أَهُقُؤَوُ رَجَّ شِلْ لَأَطَحَتْ»

Абдуллоҳ розияллоҳу анҳу айтадилар:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам:

«Қай бир мусулмонга бирор мусибат етса, бирор тикан кирса ҳам, албатта, Аллоҳ унинг сабабидан ўша банданинг ёмонликларини худди дарахт ўз баргларини тўкканидек тўкадир», дедилар».

Икки шайх ривоят қилишган.

«Сунний ақийдалар» китоби асосида тайёрланди